

Phần 4

Chương 10

“**T**iên tử, rốt cuộc tên thật là gì?”

Gối hai tay sau đầu nằm ngửa trong rừng hoa rậm rạp, Tề Lam hí mắt lười biếng, tắm mình dưới ánh trăng.

“Không phải đã nói với huynh rồi sao, ta tên là Giang Đậu!”

Ta ngồi bên cạnh chàng, lúi húi đào hạt giống “Hoa Chân Tâm”.

Loại hoa này thật sự có lực sát thương quá cao, còn hiệu nghiệm hơn cả thuốc mê, ta nghĩ bụng nên đem về mấy cây trồng trong sân để phòng khi cần tới.

“... Hừ, vậy xin hỏi tiên tử cư trú ở đâu?” Tề Lam lạnh lùng hừ một tiếng tỏ ý bất mãn.

“Huynh muốn làm gì?” Dừng đôi tay đang đào xới lại, ta mím môi nhìn chàng cảnh giác, giật tiền hay cướp sắc? Biết sao được, bản tiên cô chính là nhân vật cao vòi vọi tài mạo song toàn mà.

“Ta tự có sắp xếp.” Giọng điệu của Tề Lam vẫn坦然 tự nhiên như trước, tới mí mắt cũng không buồn nâng.

Ta nghĩ ngợi một chút, bèn nói đại khái chỗ ở, nhưng không nói kỹ địa chỉ nhà.

Tuy Tề Lam quân quyền rũ rượi người, nhưng chàng là yêu còn ta là tiên, Thiên đình đã quy định bằng văn bản rõ ràng, cấm yêu đương vượt qua chủng tộc. Cho nên tuy ta rất thích bề ngoài của chàng, nhưng vẫn phải cắn răng quyết định làm bè nước tương phùng, không nên quen thân.

Ta sợ tới cuối không không chế được lòng mình, yêu chàng mất, ôi!

“Sáng mai ta sẽ dẫn ngươi tới công Bắc Lăng phủ, ngươi tự tìm cách chuồn vào đi.”

Đêm khuya thanh vắng, Tề Lam lẩm bẫm một câu như nói mớ.

“... Huynh mặc kệ ta sao?” Hạt giống bé xíu lọt qua kẽ hở ngón tay, rớt xuống đất, còn ta thì nghệt người há to mồm.

Nhưng lời vừa thốt khỏi miệng ta đã hối hận ngay, người ta chỉ xuất phát từ lòng tốt mới dẫn đường cho ta, bây giờ đã tới nơi an toàn rồi, chẳng lẽ còn hy vọng người ta xông vào trong phủ lên trộm Pháp Lang ra cho ta sao?

Do đó ta háp tấp đổi giọng, vâng dạ nói: “Đa tạ Tề Lam ca ca, người tốt sẽ bình an.”

“Thật ra Rút Mảnh công lúc sáng của người rất tốt, ngày mai cứ dùng thử nó đi.”

Chàng lại thả ra một câu nhàn nhạt, sau đó quay đầu ngủ mất đất.

Trong đầu ta tràn ngập nỗi sợ hãi với tương lai không xác định, thành thử cả đêm không chợp mắt nổi chút nào.

Sớm hôm sau, Tễ Lam dẫn ta tới một vách đá lơ lửng, chỉ vào tòa nhà xa hoa ánh tím với mây mù lượn quanh đằng xa, nói: “Chính là chỗ đó.”

Ta ngắm nhìn đỉnh đài lâu các phong độ hiên ngang, càng khó dần nổi thấp thỏm trong lòng.

“Đừng sợ, bên trong không có yêu quái ăn thịt thần tiên đâu.” Tễ Lam rút một miếng vải xuống đặt lên trán ta, thấp giọng niệm một bí quyết, chiếc vải im lìm khảm vào mi tâm ta, trông hết như ngọc bích nhấp nháy u quang.

“Đẹp quá!” Ta nhìn bóng mình hắt vào trong mắt chàng, nhất thời quên hết sợ hãi, xoay người soi lên vũng nước bùn bên cạnh chân, làm dáng: “Sao không thấy đau tý nào vậy?”

Chẳng lẽ đây là kỹ thuật đỉnh thủy tinh, trào lưu mới nhất mà mọi người hay kháo nhau sao? Nó chính là hạng mục mới Thất tiên nữ dùng để tân trang nhan sắc đó nhé!

“Chiếc vải này có thể tạm thời che lại tiên khí của người, tuy nhiên thời gian có hạn.” Trên gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ của Tễ Lam hiện lên vẻ lo lắng: “Tốt nhất trước khi chiếc vải tróc ra, người nên thăm dò được chỗ nhất Hương thú.”

Ta kiểm chế cơ thể đang đơng đưa lại, gạt đầu nghiêm túc.

“... Lúc ta không ở đây, bản thân phải cẩn thận một chút.”

Nhẹ nhàng vén lọn tóc rối bên má ta ra sau tai, ánh mắt của Tễ Lam trở nên ảm đạm phiền muộn: “Nếu không thể tìm được Pháp Lang, thì cứ về nhà chờ, nhất định sẽ có... tin truyền tới.”

Ta chợp mắt mấy cái.

Tuy không rõ ngụ ý trong đó, cũng không biết có ai sẽ truyền cho ta tin gì, nhưng dưới bầu không khí nặng nề thế này, ta tất nhiên phải khôn ngoan gạt đầu.

“Được.”

Ta đáp một tiếng, sụp đầu xuống.

Trên đỉnh đầu vọng tới một tiếng thờ dài, nặng nề chậm chạp như ngàn quân đàn áp, sau đó một cánh tay đưa qua, nhẹ nhàng ôm lấy vai ta.

Trong tích tắc, chỉ trong tích tắc thôi, cánh tay kia đã rút lại thật nhanh.

Ta ngẩng phát đầu lên.

Người trước mắt đã biến mất, để lại trong không khí một mùi hương phảng phất.

Sau khi lên vào Bác Lãng phủ một cách ngon ơ, ta hóa thân thành một nha hoàn áo vải mặt mũi bình thường.

Nếu một mình đột nhập vào phe địch, nói sao cũng không được để lộ thân phận thật. Cũng may chiếc váy lam của Tề Lam anh dũng phi thường, dọc đường ta đi đứng nghênh ngang, vậy mà chẳng có nửa yêu quái nào phát hiện ra ta là tiên.

Chẳng qua càng đi càng thấy lạ, những yêu quái qua lại trong Bác Lãng phủ, phần đông đều cầm trong tay một cành “Cuồng kết hôn” đỏ thắm. Hoặc tụm năm tụm ba kết bạn, hoặc đi một mình, nhưng điểm chung là sắc mặt ai cũng vui tươi hơn hờ.

“... Đây đúng là chuyện tốt trăm năm khó gặp mà... loáng cái đã tới rồi...” Bên cạnh có hai vị mỹ yêu một xanh một trắng sóng vai đi ngang qua, ngừng nga ngừng nguẩy, thật là đáng đi yêu điếu.

“Xin hỏi nhị vị tỷ tỷ đang đi đâu vậy?” Ta không kiếm được tò mò, bèn hỏi toạc ra.

Nữ yêu áo trắng liếc sang ta, lạnh mặt không đáp.

Nữ yêu áo xanh quét hình ta từ đầu tới đuôi, rồi nũng nịu lấy tay áo che miệng, cười khê: “Tới chỗ mà ngươi không nên tới.”

Ta còn chưa kịp hỏi “Chỗ không nên tới” là chỗ nào, nữ yêu áo trắng đã kéo nữ yêu áo xanh đi mất: “Đi đi! Rây rà với kẻ xấu xí làm gì? Phí thời gian!”

Nhìn theo bóng lưng thướt tha đi xa của hai người mà ta phải ai oán thờ dài.

Nhị vị tỷ tỷ à, chỗ bản tiên cô không nên đi nhiều lắm! Tỷ như chỗ nhất Pháp Lang ấy, sao các người không chịu nói chi tiết thêm tý nữa chứ?

Nghĩ tới đây óc bồng lóe sáng, ta niệm một bí quyết hóa thành con ong mật nhỏ lặng lẽ núp ở ven đường.

Rất nhanh sau đó lại có một Xà yêu cầm “Cuồng kết hôn” đi ngang qua, ta chớp thời cơ phóng tới.

“Ồi má ơi, ta không có mật đâu, ngươi đừng chích ta!”

Không ngờ “Cuồng kết hôn” trong tay Xà yêu lại run cánh lay bầy, kêu cứu thất thanh.

“Suyt, không được nhúc nhích!” Ta dùng móng vuốt đào đào nhị hoa, bày ra bộ dạng kẻ ác, hăm dọa: “Nhúc nhích nữa thì cho ngươi đoạn tử tuyệt tôn luôn!”

Ngôn ngữ bọn ta dùng là loại độc quyền của giới hoa cỏ, thành thử Xà yêu không phát hiện ra tý bất thường nào, cô ta cứ cầm đầu chạy miệt mài, ngay cả liếc cũng chưa liếc chúng ta cái nào.

“Người ta còn là thiếu nữ mà!” Ai dè “Cuồng kết hôn” vừa nghe vế sau đã xấu hổ nũng nịu: “Còn chưa có cơ hội mang thai mà...”

“Được rồi, lát nữa tìm cho người một nhà chồng!” Ta nhất thời đau đầu, nghiêng răng ken két rồi đào thêm cái nữa: “Mau nói cho ta biết, những yêu tinh này đang định đi đâu?”

“Tất nhiên là đi theo đuổi tình yêu rồi!”

“Cuồng kết hôn” vừa nghe mình có hy vọng lập gia đình thì xúc động mãnh liệt, giọng vang dội hẳn lên: “Hôm nay Bác Lăng phủ có khách quý tới, Yêu vương đích thân mở tiệc tiếp đãi, nên tất cả mỹ nhân Yêu giới đều rục rịch mạnh động!”

“Nếu Yêu vương mở tiệc thì phi tử Yêu vương có tới luôn không?”

“Yêu vương có tổng cộng ba mươi sáu vị phi tử, làm sao ta biết người hỏi vị nào chứ?”

“Cuồng kết hôn” nghi ngờ một thoáng, sau đó thoải mái trở lại: “Có điều khách quý lần này bất phàm như thế, chắc là cả ba mươi sáu vị đều tới đủ hết, vị người muốn tìm cũng không lọt số đâu, cơ hội hiếm có mà!”

Ta hỏi được đáp án mình muốn nên cũng an tâm, bèn nằm đợi trong Nhị hoa.

Nhưng có lẽ vì đêm hôm trước ngủ không đủ, nằm trong mùi hoa thơm phức, ta dần lim dim, cuối cùng nhắm mắt lại.

Đánh một giấc tới quên trời quên đất, chẳng biết trôi qua bao lâu, cuối cùng một cơn địa chấn dữ dội đã đánh thức ta dậy.

“Nhị Lang! Nhị Lang!” Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng gào thét thủng màng nhĩ, cấp độ thảm thiết có thể sánh với “Bà đây gặp đồ phản bội.”

Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện không biết từ khi nào mình đã bị nhồi vào giữa hai miếng thịt mỡ mềm mềm, lắc lư, rung rinh.

Á, là vòng một của Xà yêu?!

Trong lòng ta kêu to không ổn, nhanh chóng đập cánh bay ra.

Ta chưa bay cao bao nhiêu đã lia mắt xuống dưới, ôi má ơi, dưới chân là một biển đầu người đông nghìn nghịt, tất cả đều là nữ yêu trang điểm lộng lẫy.

“Nhị Lang! Nhị Lang!” Các nữ yêu cầm “Cuồng kết hôn” trong tay vừa khóc vừa cười, hết như trông thấy Quan Thế Âm đại từ đại bi vậy: “Bước ra cho chúng ta liếc một cái thôi!”

Nhị Lang? Nhị Lang nào? Ta cười thâm trong bụng, tên tuổi của khách quý này thật đúng là quá tục.

“Dương Tiễn!” Một tiếng hét bén nhọn nổ ra, khiến nụ cười của ta cứng đờ bên môi.

“Chân quân! Nhị Lang chân quân!” Tiếng gào thét lớn hơn nữa bỗng ập tới như thủy triều, nhịp nhàng hết như tiếng trống vang tận chân trời: “Nhị Lang chân quân ở đâu? Sao không ra ngoài?”

Ta phong hóa triệt để.

Chuyện gì đang xảy ra? Nhị Lang Thần tới đây sao? Thăng nhải này tại sao lại tới Bắc Lãng phủ? Không phải hẳn nên ở yên trên Thiên đình huấn luyện con Hao Thiên Khuyển chúng tỏ mười tám đời huyết thống sao? Không phải hẳn nên ngồi xôm trong nhà kho dát vàng chói mắt để kiểm kê hôm nay thu được bao nhiêu đấu gạo sao? Lẽ nào hẳn biết ta mang đóa hoa vàng của hẳn đi cảm, nên muốn đích thân tới đây hỏi tội sao?

Suy đi nghĩ lại, những lý do ở trên hoàn toàn bị bác bỏ.

Thứ nhất đóa hoa đó biến thành từ con chim giấy hẳn đưa cho ta, nếu đã cho đi rồi, thì theo lý quyền sở hữu thuộc về ta. Thứ hai cho dù Nhị Lang Thần biết ta tới Yêu giới, cũng chưa chắc biết ta đang ở Bắc Lãng phủ. Và lại, ta tham gia chuyến du lịch ba ngày tới Yêu giới là hợp pháp, không lý nào hẳn lại vác thân xuống đây bắt ta được!

Do đó nghĩ thoáng ra, có lẽ tên nhà giàu mới nổi này hạ phạm là vì việc riêng! Nhìn tập đoàn mỹ nhân ùn ùn ngoài điện, chẳng lẽ là tới đây tán gái?

Tên xấu trai tác quái!

Che miệng cười gian, ta liếc sơ trong phòng một cái, rồi bịn rịn định rời khỏi đám đông náo nhiệt.

Buôn chuyện tốt buồn chuyện hay, mặc dù mầm Đậu Đũa ta một lòng muốn buồn chuyện, nhưng cũng biết rõ thời gian có hạn, việc cấp bách trước mắt là phải tìm được nơi Pháp Lang bị nhốt.

Thế mà vui quá lại hóa buồn, đương lúc ta đang định cất cánh bay đi, một bóng đen khổng lồ bất thành linh đổ ập xuống. Chỉ nghe tiếng gió thổi vút qua, ta bị một cây “Cuồng kết hôn” bay sượt qua kéo phăng vào trong điện, đập bẹp một phát.

Một bầy đom đóm xinh đẹp bay vòng vòng quanh mắt ta.

“... Xem ra lực tay của Vượn yêu tay dài ngày càng tiến bộ...”

Trong lúc óc còn nổ đom đóm, ta loáng thoáng nghe thấy có tiếng ai đó trêu đùa.

“... Toàn là loại hoa hồng vút đi này thôi, nếu hôm nào có ai tặng đóa màu xanh biếc, không chừng ta còn bước ra liếc thử một cái... Hả?”

Có ai đó hít vào một hơi.

Bỗng nhiên một bàn tay thò tới, gắp ta ra khỏi cánh hoa, nhẹ nhàng đặt lên một vật thể lạnh lẽo.

Hơi mềm, còn hơi xóc, sóng sa sóng sánh, sóng sa sóng sánh...

Nước! Là nước! Chết chìm!

Ta giật mình tỉnh lại.

Cúi đầu liếc thử, phát hiện mình đang giẫm lên một cánh hoa đỏ tươi, cánh hoa mỏng giống như chiếc thuyền di động, trôi trên sóng nước.

Là tên chết tiệt nào! Dám nhét ta vào trong chén trà!

“Bơi nhanh đi, tiểu ong mật.”

Giọng lười biếng dội xuống từ đỉnh đầu, một cái mặt bụi chẳng đập vào mắt ta.

“Nếu không bơi, thuyền sẽ lật đấy.”

Người này xé đôi mắt phượng, cười mập mờ chìa một ngón tay ra, bắt đầu khuấy nước trà trong chén.

Ào ào ào, trong chén lập tức nổi lên trận sóng lớn dữ dội, lớp này cuốn theo lớp khác, cánh hoa chao đảo, đầu ta say sóng, liều mạng giấy dựa cỡ nào cũng không đứng dậy nổi.

Dương Tiễn, ngươi là đồ con rùa! Quay về bản tiên cô nhất định phải vật sạch lông chân con Hao Thiên Khuyển, ngươi cứ chờ đó cho ta!!

Trong lòng ta rơi lệ đầm đìa.

“... Thật sự chỉ là một tiểu ong mật không có thăng bằng thôi à.”

Người nọ chơi đã rồi bèn thu tay về, liếc ta cái nữa, vẻ mặt tiếc hận, thì thầm cảm thán.

Mặt nước dần phẳng lặng lại, ta dùng móng vuốt bám vào rìa cánh hoa, thờ hồng hộc không ra hơi.

“Úi, sao ở đây lại có con ruồi thế này?”

Một tiếng kêu duyên dáng chọt nổ ra, sau đó một bóng đen kéo theo bão tố bổ về phía ta: “Để coi ta đánh chết ngươi!”

Ta loáng cái hồn phi phách tán.

Nhưng nửa đường bàn tay to lại bị người ta ngăn lại bất ngờ.

“Nó không phải ruồi.”

Giọng nhạt nhẽo vang lên, không nghe ra tâm tình: “Lục Dụ, ngươi nhìn kỹ đi, đây chỉ là con ong mật hái hoa thôi.”

Chủ nhân của bàn tay to cười duyên, giọng giòn tan: “Í, đúng rồi đúng rồi, vừa rồi ta hoa mắt, chỉ nhìn thấy hình dáng chứ không để ý tới màu sắc.”

Sau đó lại e thẹn nũng nịu: “Trà này sợ là không thể uống được nữa rồi, để ta đi pha cho ngài một bình mới nhé.”

Tiếng bước chân dứt quãng dần dần đi xa.

Ta bị một chương vừa rồi làm sợ tới phát ngốc, trong phút chốc chưa gọi được hồn về. Cái gì gọi là sóng này chưa qua, sóng khác đã tới, ngày hôm nay coi như ta đã được trải nghiệm thực tế rồi.

“Sao nào? Bây giờ biết mặc đồ vàng lợi ở đâu chưa?”

Giọng nhừa nhựa dội xuống từ trên đầu, ngập đầy ý chế nhạo.

“Tiểu - Đậu - tiên?”

Câu cuối cùng như sấm sét giữa trời quang đánh cho người ta bừng tỉnh, ta ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt ngỡ ngàng.

Tên đang nhe răng nhếch mép nhìn ta cười khoái trá trên đầu, không phải là tên Nhị Lang Thần Dương Tiên mặt mũi khó ưa sao?

“Người nhận ra ta từ sớm rồi phải không?” Ta nhất thời giận tím mặt, nhảy tót ra khỏi chén trà hiện lại nguyên hình: “Vậy mà người còn dám ném ta vào trong chén trà?!” Đồ khốn kiếp.

“Ai bảo người không biết mặc trang phục nổi bật thì tốt ở đâu chứ?” Nhị Lang thần liếc mắt nhìn ta, nâng niu vỗ về bộ giáp vàng yêu quý trên người. Sau đó còn cố làm ra vẻ huyền bí giơ tay lên, thổi nhẹ một hơi, đánh bay một hạt bụi.

“Sao, bây giờ người thừa nhận rồi chứ? Có đôi khi, màu sắc chính là tượng trưng cho thân phận.”

Câu này hẳn nói với cái giọng vừa khinh người vừa ngạo mạn, hai chữ “Thân phận” còn ráng hết sức kéo dài âm cuối.

Đồ tài chủ vườn ngựa đòn!

Ta nhìn bản mặt nhà nhà căm ghét của hắn, hận không thể đổ axit đậm đặc vào trong cái lỗ mũi héch ngược phách lối đó.

“... Dạ dạ dạ, đa tạ Thượng tiên chỉ bảo.”

Nhưng rửa thì rửa, nếu muốn thoát hiểm bình an, ta vẫn phải tra dầu vào chân bỏ trốn kịp thời thôi.

Đang định xoay người đi, tay áo lại bị tóm lấy.

“Đến tìm Pháp Lang, hửm?”

Nhị Lang Thần thu lại vẻ ngả ngớn, nhướn mày nhìn ta, ánh mắt sắc như mũi tên.

“Ừm.”

Ta dừng bước lại, cúi đầu mà lòng không cam.

Chậc, lần này thì nổi tiếng khắp Thiên giới luôn rồi, ai cũng biết ta đánh mất Thánh thú, còn tự ý hạ phạm một mình.

“Ừ, ta cũng đoán thế.”

Nhị Lang Thần gật đầu, sau đó lặng thinh.

Ta chờ lâu thật lâu, có phần kinh ngạc ngoài dự đoán, cứ tưởng tên hẹp hòi này sẽ thừa dịp quở mắng cười nhạo ta, nhưng mà hắn chưa nói gì cả, chỉ ừ nhẹ một tiếng rồi thôi.

“Kim Thu Quý của ta đâu?”

Vừa định thở phào, lại nghe Nhị Lang Thần thả cho một câu bất thành linh.

“Kim Thu Quý? Là cái gì?”

Trong lòng ta bắt đầu có dự cảm không lành.

“Lúc ta truyền tin cho ngươi, đã dùng nó.”

Giọng điệu của Nhị Lang Thần vừa nhu hòa vừa chậm rãi, dường như rất kiên nhẫn.

“A, là đóa hoa chân quân ngươi đưa cho ta hả!” Ra sức nhấn mạnh bốn chữ “Ngươi đưa cho ta”, ta cố làm ra vẻ bình tĩnh phấn khởi: “Thì ra nó tên là Kim Thu Quý sao?”

“Chính là nó.” Khóe miệng Nhị Lang Thần cong lên, cười nhạt: “Khi đó ta đang trực ban ở Thiên đình, nghe Ngọc Đế phao tin muốn đánh đòn ngươi, ta mới nghĩ cách thông báo cho ngươi biết. Tiếc thay trong tay không có giấy mực, nên tiện tay hái đóa Kim Thu Quý hóa thành chim giấy truyền tin cho ngươi. Hôm nay thấy tiên tử bình an vô sự, ta cũng công đức viên mãn, vậy mong tiên tử hãy trả vật về cho chủ.”

“Kim Thu Quý... rất đắt sao?” Ta ngơ ngác nhìn hắn.

“Cũng không đắt lắm.” Giọng Nhị Lang Thần hết sức ôn hòa, quả là ngàn năm khó gặp: “Chỉ cần qua chỉ dùng thánh khí cổ Kim Dương Tôn nấu chảy đúc thành, rồi dùng vài miếng ngọc Côn Luân làm đài hoa, sau đó khảm chừng mười viên Kim Cương Tây Vực làm giọt sương, cùng lắm chỉ...” Hắn chần chừ một chút: “Có giá chừng trăm vạn thôi!”

Lần này gương mặt ta đã hoàn toàn suy sụp, muốn khóc cũng không nổi nữa rồi.

“Tiên tử! Mặt của ngươi sao thế? Sao lại đột nhiên đỏ bừng?”

Giọng căng thẳng của Nhị Lang Thần vang lên.

“... Không có gì, Thượng tiên, ta chỉ đang suy ngẫm về cuộc đời.”

Nhanh tay lau mặt, ta khẩn cấp gõ bàn tính trong lòng, tính xem khả năng lấy lại hoa vàng nhỏ là bao nhiêu phần trăm?

“Không hổ là phái tao nhã.” Nhị Lang Thần mỉm cười, tán thưởng một câu nửa thật nửa đùa, sau đó đột nhiên quay ngoắc thái độ: “Tiên tử, tuy Kim Thu Quỳnh không đắt tiền, nhưng ta khó lắm mới gom đủ chín mươi chín đóa, dự định tặng cho thê tử chưa cưới, hôm nay thiếu một đóa rất là bất tiện, xin tiên tử hãy nhanh chóng trả hoa lại cho ta!”

Chết toi?! Còn là vật đính ước của người ta!

Lần này thì không lừa đảo qua ả được nữa rồi, trước mắt tối tăm, ta than thở một tiếng, tháo hầu bao xuống ném qua hướng Nhị Lang Thần.

“Chân quân, thật có lỗi, hoa vàng nhỏ bị ta bán mất rồi... nhưng trong hầu bao của ta có một ngàn đồng, người có thể lấy gán nợ đỡ.”

Ta nhìn thấy, trên trán Nhị Lang Thần có thứ gì đó đang bắt đầu trôi lên.

“... Bán?”

Hắn nhận lấy hầu bao của ta, cúi đầu vuốt ve chơi đùa nó, giọng khàn khàn không nghe ra buồn vui.

“Sao... bán bao nhiêu tiền?”

“Một vạn năm ngàn đồng.” Ta đáp lí nhí.

Ta liếc qua khoe mắt, phát hiện ngón trỏ hắn đang đặt trên hầu bao bỗng giật lên.

Hết như muốn làm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không làm.

“Chân quân, ngài đừng nổi nóng, đừng nổi nóng! Ta nhất định sẽ trả lại cho ngài, mặc kệ bao nhiêu tiền!”

Ta chưa từng thấy dáng vẻ nhẫn nhịn kiềm chế này của Nhị Lang Thần bao giờ, đương nhiên là sợ tới phát run.

Ở trong ấn tượng của ta, Nhị Lang Thần luôn là một tên ngốc ngửa mặt lên trời cười hống hách, nào có vẻ thâm trầm đáng sợ như hôm nay? Không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh đột nhiên có văn hóa!

“Người sẽ trả lại sao?”

Một tiếng cười giễu vang lên, Nhị Lang Thần ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt bén ngón như kiếm đâm thủng ngực ta.

“Người trả được sao?!”

Tuy câu này khinh người cùng cực, nhưng vẫn khiến người đứng giữa hồng tâm là ta cúi đầu sụp đổ, mặt ửng mào chau.

Từ trước tới nay tiên tử giới hoa cỏ chỉ chú trọng phong nhã chứ không đặt nặng vật chất, huống chi ta là một cây Đậu Đũa tiên nhỏ bé? Đệ tử bôn tặc vác thân ra chợ rau cũng bán được vài xu, còn vị đại tỷ đầu tàu ta đây pháp lực lại không ra hồn, không biến ra nổi kỳ trân dị bảo gì, trong giây lát biết đi đâu đào ra chừng trăm vạn đây?!

Hu hu, cho nên người ta mới không ưa bọn nhà giàu mới nổi! Khi không lại giắt bên hông túi sản tiền triệu, người cho mình là gương mặt đại diện cho ngân hàng nhân dân sao?!

“Đừng lo! Nói nào ngay ta với người đều là tiên, có thể sống hơn vạn tuổi, dù một năm trả một đồng, ta vẫn sẽ trả dứt nợ...”

Chợt nhớ tới thân phận mình, ta như vớ được cọng rơm cứu mạng, mừng rỡ như điên thao thao bất tuyệt: “Có hy vọng có hy vọng...”

Nhị Lang Thần trợn to mắt nhìn ta, trên mặt là một loại không dám tin khó thể diễn tả.

“Chân quân, người đừng ngại thời gian dài, chẳng qua ta chỉ đặt ra ví dụ thôi...”

Ta sợ hấn nổi bão, nhanh miệng trấn an: “Nếu như không tìm được Kim Thu Quý về, ta sẽ viết một tờ biên lai mượn đồ cho người! Người yên tâm, dù phải làm trâu làm ngựa, làm xiếc bán mình, ta nhất định cũng kiếm tiền chuộc hoa về cho người cưới vợ...”

Thật ra ta tính rất khéo, Nhị Lang Thần là loại tài chủ vườn tự luyện, ý mình là người có tiền nên tới giờ vẫn chưa lập gia đình. Nếu mắt hấn cứ cao hơn đầu như vậy, thì chuyện cưới vợ chưa biết phải chờ tới năm nào tháng nào, thời gian còn dư, đường sống còn thoáng lắm!

Lần này rốt cuộc Nhị Lang Thần cũng nở nụ cười.

Hấn chậm rãi lắc đầu, thở dài như bất đắc dĩ.

“... Ta không dám trông cậy vào người, nhưng món nợ này, ta sẽ tìm người tính một lần...”

Còn chưa nói xong, một ánh chớp chợt lóe lên trong mắt hấn.

Cửa phòng bỗng mở ra đánh ầm, một chiếc bóng xanh đập gió lướt tới, bước vào ngược sáng.

Chương 11

Gương mặt của người này ta đã nhìn mòn hơn trăm năm, và cũng rửa thắm hơn trăm năm.

Xấu thì xấu, nhưng hấn vẫn đối xử với ta rất thân thiện hòa nhã.

Ta chưa từng thấy hấn thế này bao giờ.

Áo choàng nhạt màu như khói, Thiên Thanh đứng lù lù ở cửa nhìn ta chăm chăm, dù ánh nắng hắt tới sau lưng có chói chang cỡ nào cũng không bằng ngọn lửa sáng quắc đang cháy trong mắt hấn.

“Đa tạ Chân quân báo tin.”

Nhìn bộ mặt hung tợn bặm trợn của hắn, ta cứ tưởng là hắn sẽ nhào ngay tới mà bóp chết ta, nhưng câu đầu tiên của hắn lại nói với Nhị Lang Thần.

“Nào có, nào có.” Nhị Lang Thần vênh chân bắt chéo, cười pha trò: “Thánh quân chỉ cần nhớ thiếu ta một món nợ nhân tình là được.”

“Tất nhiên sẽ trả.”

Thiên Thanh dường như không muốn nói nhiều với hắn nữa, mắt không nhìn hắn, mặt lạnh tanh, miễn cưỡng nặn ra một câu trong miệng.

“Có được lời này của Thánh quân, là phước ba đời của ta.”

Nhị Lang Thần cũng chẳng buồn tức giận, hắn vẫn cười bất cần đời như trước, chỉ có đôi mày là hơi nhướng cao.

“Từ trước tới nay Thánh quân luôn là người nói được làm được.” Đôi mắt phượng của hắn lạnh giá, phóng qua ta một ánh mắt sắc như dao.

Ta đứng nghiêm một bên, nhìn hai người này mắt đi mày lại cuộn lên sóng ngầm dữ dội, bỗng nhớ tới lời Thiển Giáng từng nói - người xấu gặp nhau, mắt long sòng sọc!

“Tiểu Đậu tiên, thần hộ mệnh của ngươi tới rồi, còn không mau nhào qua hôn một cái đi?”

Chẳng biết nôi lộn sợi dây thần kinh nào, Nhị Lang Thần đột nhiên quay ngoắt thái độ, lôi cả ta và Thiên Thanh vào tiêu khiển.

Ta vô thức quay đầu nhìn về phía Thiên Thanh, thấy sắc mặt hắn lúc này hết như bị Định Hải Thần Châm⁽¹⁾ của Long Vương khuấy lên cơn lốc cấp mười hai.

Vì vậy ta hết sức thông minh chọn im lặng là vàng.

Nhị Lang Thần húc vào cái đỉnh mềm, tức giận sờ mũi mình rồi đứng bật dậy khỏi ghế.

“Ta khẩn cấp vượt ngàn dặm... vậy mà lòng tốt không được báo đáp...” Hắn giả vờ thở ngắn than dài, làm bộ làm tịch muốn bước ra ngoài: “Tiểu Đậu tiên, đã gặp mặt rồi, sao ngươi không quan tâm tại sao chúng ta tới đây hả?”

Ta cảm thấy người này đúng là không có mắt nhìn tí nào, bộ dạng Thiên Thanh sắp nổi bão rành rành ra đó, vậy mà hắn còn ở đây liếc ngang liếc dọc, nói nhăng nói cuội.

“Xin hỏi nhị vị Thượng tiên, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Bắc Lãng phủ?”

Dưới cường quyền áp bức, ta đành phải lên tiếng, nhưng mắt vẫn liếc trộm một cái, trong lòng thâm mặc niệm thật ra ta không muốn biết đáp án chút nào đâu.

“Tất nhiên là...” Mắt Nhị Lang Thần sáng lên như muốn nói chuyện gì đó ghê gớm lắm, nhưng lại bị ánh mắt lạnh như băng của Thiên Thanh cắt ngang bất thành linh.

“Tất nhiên là ta đến đòi nợ.” Con người Nhị Lang Thần xoay tít, lộ ra hai hàm răng trắng bóng chắc khỏe: “Về phần Thiên Thanh Thánh quân sao lại tới đây, Tiểu Đậu tiên, người tự hỏi đi.”

Hắn liếc ta đây thâm ý, sau đó vác cái mặt hớn hở quay lưng bước ra, mở cửa phòng.

“Nhị Lang kiaaaaaa!!!!” Ngoài phòng tức thì vang lên tiếng gào rú đinh tai nhức óc.

Động trời động đất đầu quáng mắt hoa, ta ba chân bốn cẳng nhào qua, đóng sập cửa lại, khóa chặt. Tiếng hò hét vẫn loáng thoáng lọt qua khe cửa, ta đoán chắc Nhị Lang Thần đã bị đám nữ yêu điên cuồng này xoi tái tới xương cũng không thềm nhỏ luôn rồi.

Gian nan thở hắt ra một hơi, ta ngoảnh đầu lại nhìn về tấm lưng thẳng băng trong phòng, thấy đầu mình đau tới nỗi muốn nứt ra.

Đám đông ngoài phòng thì nhiệt tình sục sôi hết như tam vị chân hỏa, còn người trong phòng thì lạnh lẽo tiêu điều y chang huyền băng vạn năm.

“Người, có biết tội chưa?”

Đây là câu đầu tiên mà Thiên Thanh hỏi ta, vóc dáng hắn cao ngất, gò má khuất sáng, đường nét gương mặt bị phủ dưới bóng tối âm u càng tỏa ra vẻ lạnh lẽo như điêu khắc.

Ta bắt đầu choáng.

“Người, có biết tội chưa?”

Thiên Thanh thấy ta im thin thít, âm điệu lại cao thêm tám cấp. Câu này hắn phát ra vừa chậm rãi vừa nặng nề, âm cuối còn run run nghiêng răng nghiêng lợi, cứ như mỗi lần bật ra một chữ hắn phải hao ít nhất là trăm năm tinh lực.

“Ta, ta không phải cố ý trốn vé...” Bị khí thế như bão tố của hắn làm khiếp vía, ta đành phải lắp bắp trả lời.

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như lỗi lầm gần đây nhất của ta chỉ có mỗi cái này thôi, mà nghĩ cũng lạ, Bác Lãng phủ có phải sản nghiệp nhà hắn đâu, cần gì giận dữ như vậy chứ?

“Ai cho phép người tới Bác Lãng phủ!”

Một bàn tay lớn bất ngờ siết chặt cổ tay ta, làm cả cánh tay đau buốt như sắp gãy. Thiên Thanh nhíu sâu chân mày, ánh mắt sắc nhọn như muốn moi tim móc phổi ta ra.

Ta chưa từng thấy Thiên Thanh bộc phát như thế này bao giờ - ở trong ấn tượng của ta, ngoại trừ xấu ra, còn lại hẳn vẫn luôn mờ ảo hư vô như sương khói, cười nhạt mà nói cũng nhạt, từ đầu tới chân y hết chén canh gà quên bỏ muối, có mùi nhưng vô vị.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn đang tức, hơn nữa còn tức tới muốn bùng nổ - hẳn tức ta chưa được phép mà đã hạ phạm tới Yêu giới một mình.

“Người ta muốn đi thì đi, mắc gì cần ngài cho phép?”

Ta bị siết tới đau nổ mắt, rốt cuộc không kiềm chế được bản tính, mở miệng phản bác.

“Còn dám cãi?!”

Chỉ nghe một tiếng quát to bùng nổ, năm ngón tay của Thiên Thanh đã bấu thật sâu vào trong da ta, hẳn hất cao mày kiếm, hai tròng mắt như sao, trên trán lập lòe thanh ấn, cho thấy lửa giận đã ngút trời.

Khí lạnh chạy dọc theo cổ tay lan thẳng vào tim phổi, ta chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị khuấy thành một nùi, đau tới nỗi nói không ra lời.

“Ta sợ liên lụy tới ngài và Phương chủ nên mới tới đây, ngài nghĩ là ta muốn đi sao?!” Miệng méo xệch, nước mắt tung hoành, ta không dám được tui thân, hét lên thành tiếng: “Tới ống heo tiểu Trư quý giá nhất ta cũng đập, ngài nghĩ ta dễ chịu lắm hả?!”

Con đau dần dịu lại, Thiên Thanh giảm bớt lực, nhưng ngũ chỉ sơn vẫn không thềm dời khỏi cổ tay ta.

“Người không nghe lời ta.”

Nét mặt hẳn trở lại bình thường, nhưng thanh ấn giữa mi tâm vẫn nhấp nháy không đổi.

“Người ta tham gia đoàn du lịch hợp pháp, chứ đâu phải nhập cư trái phép.” Mắt thấy dù cổ máy cũng không rút tay ra được, ta chỉ còn biết gạt lệ biểu tình: “Không tin ngài cứ đi kiểm chứng đi! Có đoàn du lịch làm chứng.”

“Người, không nghe lời ta.”

Hắn bỏ ngoài tai lời biện minh của ta, chỉ thì thầm một tiếng, không biết là than thở hay phẫn nộ, nói chung cảm xúc hỗn tạp.

Ta ngẩng đầu liếc trộm hắn, thấy hai mắt hắn khép hờ, ngửa đầu để lộ ra hầu kết đang run rẩy, cứ như phải cưỡng ép bản thân dằn nén cơn thịnh nộ đang mạnh nha nổi dậy.

Tên Thiên Thanh này vốn là giai cấp thống trị, nào giờ đã quen hô mưa gọi gió, chuyện gì cũng phải báo cáo thông qua, làm tới độ ủ thành bệnh nghiện phê duyệt, nếu không hẳn đã chẳng cần để tâm một tiểu tiên mồm đậu như ta có nghe lời hẳn dạy bảo hay không. Nghĩ thông điểm này, trong lòng ta bất giác

đồng cảm và thấu hiểu với những cán bộ về hưu, tuy còn quan uy nhưng không có chỗ phát tiết dẫn tới suy nhược thần kinh.

Để phòng ngừa lão cán bộ mất vui bẻ gãy tay bản tiên, ta bèn hắng giọng, đổi qua hướng dụ dỗ lôi kéo.

“Thánh quân... để tới được Bác Lăng phủ này, ông heo ta để dành mấy trăm năm qua thoáng cái đã mất sạch, thật ra ta cũng không cam lòng...” Ta dùng tay còn lại moi hầu bao ra, trình lên cổ áo của Thiên Thanh, dịu giọng than thở: “Ngài xem, bây giờ chỉ còn có một ngàn đồng, ta đang lo không biết phải về thế nào, giờ được gặp ngài, trái tim thấp thỏm của ta cuối cùng cũng được an tâm.”

Để thể hiện tâm hồn yếu đuối đã bị tổn thương sâu sắc của mình, ta còn cố tình lung lay người, ai ngờ không kiểm soát được độ lắc, chân đảo một phát, bàn tay đã đặt thẳng lên ngực Thiên Thanh.

Mắt Thiên Thanh tối sầm lại.

“Ồ, ha ha, cái, cái hầu bao này xin dâng tặng Thánh quân, xin Thánh quân hãy vui lòng nhận cho.”

Ta cười khan hai tiếng, lòng hận không thể tát cho mình một cái.

Nhưng ngoài dự liệu của ta, Thiên Thanh lại không đẩy ta ra, trái lại còn nhận lấy hầu bao của ta ngắm nghía một chút.

“Đây là Uyên Ương sao?”

Hắn hơi nâng cằm nhìn ta.

“Chính xác mà nói, nó là Phượng Hoàng trừu tượng hóa.” Sắc mặt ta nghiêm túc.

Không hiểu nổi Uyên Ương có gì tốt đẹp? Cả đống người suốt ngày cứ ba hoa gì mà chỉ làm Uyên Ương không làm tiên. Kỳ thực Uyên Ương cũng chẳng bên nhau suốt đời như trong truyền thuyết. Uyển điều trời sinh phong lưu, hoàn toàn không chung tình với một người, nên còn có biệt hiệu là “Tên lừa đảo tình yêu”. Từ xưa tới nay, con người chỉ áp đặt nguyện vọng tuyệt đẹp của bản thân lên loài điều này thôi. Thế mới nói, thiếu hiểu biết thật là đáng sợ.

“Vì sao lại theo Phượng Hoàng?”

Bụng ngón tay miết nhẹ lên hầu bao, hàng mi dài của Thiên Thanh rũ xuống, sắc mặt thập thoáng trong bóng mờ, tối tăm khó dò.

“Vì nó đẹp nhất.”

Ta cười hì hì trả lời, tất nhiên không thể khai thật cho hắn biết vì ta ôm ấp giấc mộng vĩ đại làm “Phượng Hoàng bách điều” được: “Trước giờ ta luôn thích những thứ xinh đẹp mà.”

Một tia u quang lóe lên trong mắt Thiên Thanh, tựa như gió thu thổi phất qua ruộng lúa, để lại từng gợn nước lăn tăn.

“... Hầu bao là vật tùy thân, sao có thể tặng người bừa bãi?”

Hắn ho nhẹ một tiếng, đặt hầu bao về tay ta, bàn tay sắt kia đã lặng lẽ rời đi từ lâu.

“Giữ kỹ, đừng làm mất.”

Ta định nói cho Thiên Thanh biết, thật ra tiên Giang Đậu thông minh ta đây không chỉ có một hầu bao, mà còn có hơn mười cái khác như Khổng Tước, Hoàng Yến, Vẹt đủ thể loại, dù cái này có mất thì ta cũng không đau lòng. Có điều suy đi nghĩ lại, trong hầu bao còn có ít hạt giống hoa hiếm, do đó bèn nhận lại nhét vào tay áo mà không ho he gì thêm.

Nếu hắn nguôi giận nhờ cái hầu bao này, thì coi như số ta may đi, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

“Sắc đẹp như mây bay, không nên quá theo đuổi vẻ bề ngoài.”

Thiên Thanh thấy động tác ta dè dặt, bèn dặn thêm một câu.

“Biết rồi biết rồi.” Không ngờ câu này lại thốt ra từ miệng của tên xấu trai kinh thế hãi tục thế này, hiệu ứng không thua gì khi Nhị Lang Thần nói với ta thật ra hắn không yêu tiên vậy, làm ta không biết nên cười hay khóc nữa.

Thiên Thanh liếc mắt nhìn ta, như biết rõ ta vẫn chưa lọt tai lời hắn nói, đành thở dài.

“Ta biết ngươi sốt ruột muốn cứu Pháp Lang, nhưng tiên khí của ngươi bất ổn, tu vi còn quá thấp, quả thật không thích hợp đến Yêu giới một mình.” Khi lên tiếng lần nữa, lời lẽ của hắn dù đã ôn hòa đi rất nhiều, nhưng vẫn còn vẻ uy nghiêm khiến người ta không thể cự tuyệt: “Sau này không được ta và Phương chủ các ngươi cho phép, thì bất cứ giá nào cũng không được rời khỏi Thiên giới lần nữa.”

“Người ta cũng đâu muốn tới.” Ta âm ức trề môi. Thiển Giáng từng dạy, lúc muốn nhờ vả ai đó thì phải xưng “Người ta”, nhất định không được xưng “Ta”: “Ai bảo Ngọc Hoàng đại đế muốn thưởng cho người ta một trăm hèo?”

“Sao ngươi biết tin này?” Thiên Thanh nhếch mày, nhìn ta hết sức kinh ngạc: “Ngọc Đế chẳng qua chỉ nói lẫy nhất thời, tới giờ vẫn chưa hạ bất cứ lệnh gì với Thiên binh.”

Mẹ ơi! Cái thằng nhãi vừa nghe gió đã tưởng bão này!!!

Ta lôi hết mười tám đời tổ tông kể cả con ruồi trong thùng rác nhà Nhị Lang Thần ra nguyên rửa chung một lần cho bõ tức.

“... Nhưng ta cũng không thể để ngài cầm hai vụn cuốn sách cổ đi chuộc Pháp Lang được...” Tiu nghiu trình bày tiếp động cơ, ta hy vọng có thể tranh thủ được sự thông cảm của Thiên Thanh.

“Ai nói cho ngươi biết là ta sẽ dùng sách cổ để chuộc thú?” Nào ngờ chân mày Thiên Thanh lại giãn ra, trong đôi mắt màu hổ phách ngập đầy kiêu căng lạnh lẽo: “Ngươi đã thấy ta bị người khác uy hiếp bao giờ chưa?”

Ta nghẹn họng.

Hồi tưởng lại, đúng là mấy trăm năm qua ta chưa từng nghe hẳn mở miệng nói hai chữ “Người ta” lần nào, xem ra hẳn chưa nếm qua vùi nhờ vả ai thật rồi!

“Là tin Hắc Vô Thường truyền tới sao?” Thiên Thanh như sực nhớ tới điều gì, ánh mắt bỗng xéch cao.

Vừa nhắc tới Hắc Vô Thường tiên quân, tim ta đã dâng trào mật ngọt trong veo, miệng loáng cái cong lên, lông mày cũng cong cong thích ý: “Ừ.”

“... Xem ra hẳn khá để tâm tới ngươi.”

Thiên Thanh nhàn nhạt trần thuật một câu, đường nét bị lấp trong bóng tối, không nhìn rõ nét mặt.

Á á, hóa ra chuyện Hắc Vô Thường ca ca chung tình với ta, tới Thiên Thanh cũng nhìn ra sao?

Khẩn cấp cúi đầu, rặng mây đỏ bay lên gáy cổ: “Hắc... ca ca, đối với ta rất tốt.”

Y là mỹ nam tốt nhất với ta trên Thiên đình trong mấy trăm năm qua, bởi vì mỹ nam dễ nhìn trên Thiên đình vốn dĩ thừa thớt không có mấy.

Trên đỉnh đầu trầm mặc hồi lâu.

Ta đợi hoài đợi mãi không đợi được động tĩnh, đang muốn ngược mắt liếc trộm, thì lại nghe trên đầu vọng xuống một tiếng thở dài khe khẽ.

“Hắc Vô Thường đã đính hôn từ lâu rồi, ngươi, nên thôi mơ tưởng đi.”

Không thể nào?!!! Ta hãi hùng ngẩng đầu, vừa khéo chạm phải cái mặt nghiêm trang của Thiên Thanh.

Cổ nén loạt phản ứng sinh lý như thét chói tai, hộc máu té xỉu, ta nhìn thẳng vào mắt hẳn, giọng run rẩy xác thực: “... Câu này, có thật không?”

Thiên Thanh thong thả gạt đầu, thần sắc kiên định, tựa như có ba phần tiếc hận.

“Một ngàn năm trước hẳn đã có hôn ước với Tử Trúc tiên tử ở Nam Hải, còn do đích thân Ngọc Đế ban hôn, có chư tiên làm chứng.”

Một ngàn năm trước? Lúc đó mâm Đậu Đũa ta còn chưa biết ở nơi nào!

Không ngờ mối tình thắm thiết của mình lại đặt nhằm lên một người đã có vợ, nếu như bị các tỷ muội trong môn biết được, nhất định sẽ cười tới rụng răng: Mối tình đầu của Giang Đậu tiên tử thật nghiệt ngã làm sao!

Ta ủ rũ vô cùng, thất thủ sụp vai vùi đầu, nước mắt đã rơi lịch bạch.

“Trời cao đất rộng nơi nào không có cỏ thơm?”

Thiên Thanh tốt bụng vỗ vỗ vai ta.

“Thánh quân...” Ta ngẩng đầu, hai mắt nhìn hấn đăm lẹ.

Tuy hấn vẫn xấu như thường lẹ, xấu đẳng cấp, nhưng ta rất cảm kích hấn không cười nhạt nhieéc móc ta, đúng là người không thể xem bề ngoài, biển sâu không thể đo lường mà.

“Tiểu Giang Đậu, ngươi còn nhỏ, không cần phải vội vã thích ai cả, thế giới này rất lớn.”

Thiên Thanh như ngọn đèn dẫn lối soi đường, hướng dẫn cho ta từng bước về triết lý nhân sinh.

Tuy sâu trong lòng ta hoàn toàn không tiếp thu lời dạy của hấn, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn lau nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Từ khi gặp Hắc Vô Thường và Tể Lam, rốt cuộc ta đã biết trên thế giới vẫn có sắc đẹp có thể lọt vào trong con mắt tinh tường của ta. Nếu Hắc Vô Thường ca ca đã thuộc quyền sở hữu của người khác, vậy ta vẫn có thể tới nơi khác khai hoang kia mà. Nói lại thì cho dù là Hắc ca ca hay là Tể Lam ca, cả hai đều là ca ca của ta hết.

“Thánh quân, đã tới Bắc Lãng phủ này rồi, thì Pháp Lang làm sao bây giờ?”

Nếu tình trường đã lỡ, thì thương trường nhất định phải lời, ta chùi giọt nước mắt cuối cùng trên mặt, hướng trọng tâm câu chuyện vào chính sự. Bây giờ ta đã dốc hết vốn liếng dành dụm, chộc Thiên Thanh xù lông, còn nợ Nhị Lang Thần một khoản khổng lồ, nếu còn không mang được Pháp Lang về nữa, thì đúng là tiền mất tật mang buôn bán lỗ nặng.

“Lúc này Yêu giới không yên ổn, mà ta...”

Thiên Thanh nhìn ta, một nụ cười nhạt lan ra từ khóe miệng.

“Chưa bao giờ đánh trận nào mà mình không nắm chắc.”

Ghi chú:

1. Là gậy như ý Kim Cô Bông của Tôn Ngộ Không.

Chương 12

Kể từ chuyến du lịch ba ngày Yêu giới tới nay đã chừng mười ngày trôi qua, và ta đã sớm bị Thiên Thanh đuổi về Thiên đình từ đời tám hoánh nào.

Thiên Giáng làm lực lượng tuyên truyền cốt cán của Phương Thảo môn, chốc chốc lại giục ta phát hành cuốn Du Kí, nhưng mỗi tội ta quá lười, nên tới giờ vẫn chưa đựng được vào cây bút.

Ngập đầy trong mắt trong tim ta đều là hình ảnh và tung tích của Hương thú Pháp Lang, cùng với khoản nợ trăm vạn không lồ, mà sau lưng nó là tên Nhị Lang Thần đang nhe răng cười nham hiểm.

Công ty du lịch Hữu Nghị đã bị cục công thương của Thiên đình niêm phong, tiên bàn tính áo vàng đã gom hết tài sản bỏ trốn, Kim Thu Quy cũng bật vô âm tín.

Từ xưa hồng nhan vốn bạc mệnh, dưới sự đòi nợ ráo riết của Nhị Lang Thần, đường thoát của ta cũng càng ngày càng ít đi, cuối cùng ta bèn rắc hạt giống hoa mang về từ Yêu giới vào vườn ươm ở hậu viện. Thiên giới nhiều người ái mộ GODFIVE như vậy, nhất định sẽ có tiên tử thấy hứng thú với “Cuồng kết hôn”. Vì kiếm tiền, vì sinh tồn, nếu nghề thợ khóa đã vô duyên, thì đổi sang thợ trồng hoa cũng không tệ.

Hôm nay ta đang ngồi xõm trong vườn ươm tưới nước, chợt nghe Phong Linh ngoài cửa rung lên.

“Ôi đến rồi, ôi đến rồi!”

Phong Linh của ta có công dụng báo tin khách đến, chỉ có đệ tử của Phương Thảo môn mới hát bài này. Ta nghĩ có lẽ là Thiên Giang đến giục ta viết Du Ký, nên nói mà không ngẩng đầu lên: “Đừng nóng đừng nóng, trước khi tờ Chân Lý Thiên Đình kết bản thảo, nhất định sẽ có bài.”

Người sau lưng cười khúc khích, kiêu cười hết sức yêu kiều.

Ta quẳng cái bình nước quay đầu lại, thấy khách là Phương chủ rất ít khi tới chơi nhà, trong lòng có hơi ngạc nhiên.

“Ngọn gió nào thổi tỷ tới đây thế?”

Phủi phủi đất trong tay, ta nhanh nhẩu xách tới cho tỷ ấy cái ghế đẹo bằng gỗ nhãn thơm ngát.

“Tới thăm xem muội thế nào rồi.”

Phương chủ lấy tay áo che miệng, đôi mắt đẹp cong lên như nửa vàng trăng, toàn thân nũng nịu mềm mại hết như cỏ cói đầm hồ vậy.

Ôi, rõ ràng là lão tiên ngàn năm, bề ngoài lại y hệt một thiếu nữ hai tám, quả là khiến người ta đổ kị!

“Không bị đánh đòn, không bị cấm cửa, vậy là tốt lắm rồi.” Đứng trước một mỹ nhân tuyệt sắc, nói cho cùng ta cũng có chút căng thẳng.

“Đừng lo, chuyện Pháp Lang, Ngọc Đế sẽ không truy cứu nữa.” Bàn tay ngọc trắng trẻo của Phương chủ lộ ra khỏi ống tay áo, phủ nhẹ lên năm ngón tay đang nắm hờ của ta: “Ta đã tới tìm Vương Mẫu thỉnh cầu, vả lại Thánh quân...”

Nghĩ ngợi một lúc, tỷ ấy mỉm cười, không nói tiếp nữa.

Thiên Thanh làm chuyện gì ta hoàn toàn không muốn biết, thành ra ta cũng không gắng hỏi thêm.

“Muội muội ngoan, lần này muội xuống Yêu giới, có tiếp xúc với món đồ chơi nào hay không?”

Đề tài đột nhiên thay đổi, Phương chủ bắt đầu quan tâm tới kỳ ngộ của ta ở Yêu giới, mắt vô tình thổi về hướng vườn ươm.

Ta không kìm nổi cơn buồn cười, bất kể là Thiên Giáng hay Phương chủ, sao người nào cũng muốn biết trải nghiệm của ta ở Yêu giới thế? Chẳng lẽ hai tỷ ấy ở mãi trên Thiên đình nên bức bối, cũng muốn tới Yêu giới vớt một mỹ nam tuyệt thế sao?

“Yêu giới toàn những người quái dị, không có gì thú vị hết.” Xuất phát từ nội tâm tà ác, ta quyết định giấu nhem chuyện gặp được Tề Lam: “Nhưng hoa cỏ thì rất đặc biệt, muội có mang ít hạt giống về đây trồng chơi.”

“Làm càn!” Phương chủ hờn dỗi một câu, rồi như thở phào nhẹ nhõm: “Hoa Yêu giới đương nhiên phải lớn lên ở Yêu giới, sao có thể trồng được ở Thiên đình?”

“Chữa ngựa chết thành ngựa sống mà.” Ta cười vô lại, tuy trong lòng cũng thất vọng phần nào: “Không thử thì làm sao biết được?”

“Nha đầu ngốc, ta là Phương chủ của Phương Thảo môn, quản lý trăm hoa vạn cỏ, muội nói xem ta có biết hay không!” Phương chủ nhú mày lườm ta.

Cái lườm này khiến ta lảng lảng bay bổng thoải mái cả người, hết như mỗi sợi tóc gáy đều thoát khỏi sự khống chế, pháp phối pháp phối.

“Không trồng không trồng.” Ta nhanh chóng kéo tay Phương chủ làm nũng: “Phương chủ nói gì thì muội làm đó.”

Nói xong còn đá cho cái bình nước một đá.

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, ta nghĩ nếu kiếp trước ta làm nam nhân, thì nhất định là chết dưới váy của mỹ nhân.

“Muội đây...” Ngón tay ngọc mảnh dẻ của Phương chủ chọc nhẹ vào chóp mũi ta, ba phần đành chịu bảy phần cung chiêu: “Nghe nói lần này là Hắc Vô Thường truyền tin cho muội à?”

Ta gật đầu, chôn mặt vào vai tỷ ấy hít một hơi.

Ôi chao, thơm quá, đây là mùi hoa khiến lão sắc lang Lã Động Tân nhớ mãi không quên sao!

Nếu có thể biến Phương chủ thành người ngọc nhỏ nhỏ bỏ vào trong tay áo, mỗi ngày nhìn tỷ ấy ném cho ta một cái mỹ nhân, mỗi đêm trước khi ngủ tắm chung với tỷ ấy trong một cánh hoa, không biết là hạnh phúc biết bao nhiêu?

Tâm hồn ta đang phơi phới, nghĩ ngợi miên man, lại nghe giọng Phương chủ vang lên buồn bã: “Hắc Vô Thường đã có hôn ước với Tử Trúc tiên tử từ lâu, tuy họ ngàn năm qua vẫn chưa thành hôn, nhưng dù sao hôn sự cũng là do Ngọc Đế khâm ban, Tử Trúc tiên tử lại là người tọa hạ của Quan Thế Âm, muội đừng nên qua lại nhiều với Hắc Vô Thường nữa thì tốt hơn.”

Nhắc tới Hắc Vô Thường, ta lập tức từ trong sung sướng rớt phịch xuống bi thương, thất thểu rút khỏi người Phương chủ: “... Muội biết rồi.”

Phương chủ gật đầu vui mừng, sau đó lại do dự nói: “Lần này Thánh quân đích thân hạ phàm đón muội, tin tức đã lan ra ngoài rồi, mọi tiên tử đều rất hâm mộ muội, vậy muội đối với Thánh quân... có suy nghĩ gì không?”

Ta nhìn cặp mắt hạnh tròn xoe, thân sắc mập mờ của tử ấy, thật lòng không kiềm được ham muốn chọc ghẹo tử ấy một phen.

“Không suy nghĩ, không cảm giác, không xúc động.” Lời thốt ra miệng vẫn cực kỳ thật lòng, dù sao người ta cũng là chủ nhân trực tiếp của ta, động chạm người có quyền nhiều lần quá cũng không tốt lắm đâu.

Lông mày Phương chủ giật lên, như không thể nào tin được: “... Thánh quân... có rất nhiều người thích, vậy mà muội vẫn không...”

Ta biết tử ấy ấp a ấp úng như vậy là không muốn nói ra hai chữ “Tuợng nhớ”, trong lòng không đành được cơn cảm thán, Phương chủ đúng là Phương chủ, không to gan nói trắng ra như Thiển Giáng, người ta suy nghĩ chu toàn, sợ làm mất thể diện của ta.

“Phương chủ đại nhân.”

Ta dịch qua trước người tử ấy, nhìn tử ấy với ánh mắt thâm tình mà nóng bỏng.

“Như tử biết đó, muội là người đi theo con đường tao nhã. Làm một nữ thanh tiên tao nhã, tất nhiên càng thiếu số càng thích, càng không ai thích thì muội càng thích. Nếu có ai đang được rất nhiều người thích, vậy thì, thật có lỗi, muội nhất định cực kỳ không thích.”

Ngụ ý là - Tử không cần lo lắng nữa đâu.

Phương chủ nhìn chằm chằm mắt ta lâu thật lâu, như đang cố gắng nhìn thấu vào nội tâm của ta.

Quân tử thẳng thắn vô tư, ta cũng thanh thản ưỡn ngực lên cho tử ấy nhìn thoải mái.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Phương chủ cũng chịu nhận thua.

Chậc, tử ấy thờ dài yếu ớt, như đã bỏ cuộc.

“Cái tính lơ mơ này của muội, không biết là tốt hay xấu nữa...” Phương chủ đưa tay áp lên hai má ta, giữa chân mày như bao phủ sương mù không thể xua tan.

“Lơ mơ hiểm có, lơ mơ hiểm có.” Ta tranh thủ tóm lấy tay tỷ ấy giờ trò sở sàng.

Phương chủ lắc đầu bật cười, hết sức bất đắc dĩ.

“Muội thích trồng hoa nuôi cỏ thì cũng tốt, hoa cỏ dễ hỏng cần phải dốc lòng chăm sóc, không thể vắng bóng người chăm một ngày nào, sau này chớ chạy lung tung nữa.”

Ta lập tức gạt đầu lia lịa, giờ này phút này, mỹ nhân nói cái gì thì đúng cái đó.

Phương chủ để lại một bình ngọc lộ, nói là phân thượng hạng để nuôi hoa, sau đó bay đi mất.

Tỷ ấy đi đã tròn ba ngày, vậy mà trong căn phòng nhỏ của ta vẫn còn phảng phất dư hương thanh nhã.

Bất kể ta có chung diện mình tao nhã tới mức nào, cũng không đuổi kịp được thiên phú bẩm sinh, Phương chủ đại nhân mới là nữ thần đích thực!

Có thể ngắm không thể chạm, có thể xem không thể ăn, trong lòng ta thất vọng nào nề, quyết định về nhà tắm một cái rồi đi ngủ cho lành.

Thế nhưng suốt mấy ngày liền ta vẫn chưa được đánh một giấc nào yên lành.

Ban đêm luôn có một loại âm thanh kỳ quái quấy nhiễu, quấy tới nỗi ta lăn qua lộn lại mãi vẫn không tài nào chợp mắt được.

Mới đầu ta còn tưởng đó là tiếng gió thổi, nhưng mấy ngày sau, ta dần dần nghe ra trong gió một từ.

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

Giọng nói trầm thấp kiềm nén, cứ như chứa đựng đau khổ bi thương dồn nén cả vạn năm, cùng với lo âu nặng trĩu và không cam lòng.

“Ở đây không có nuôi mèo...” Bị làm phiền tới không ngủ nổi, ta dứt khoát bật dậy khỏi chăn - giọng khàn khàn này quả thật khó phân biệt, ta theo bản năng nhận định đó là tiếng mèo hoang đang kêu “Meo meo.”

Thò chân xuống giường, đầu bù tóc rối đi ra khỏi phòng, ta lần theo tiếng nói đi tới.

Không ngờ nơi phát ra âm thanh lại là trong vườn ươm nhỏ.

Càng làm cho ta giật mình hơn là, hạt giống bị vùi trong đất mà ta đã hạ quyết tâm bỏ liều, bây giờ lại nhú lên một mầm hoa bé xíu xanh non!

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

“Miêu Miêu!”

Mầm hoa nhỏ xanh mượt này đón gió đêm bén ngót, ngọc đầu lên gào thét bất chấp.

Ta nhất thời vừa mừng vừa sợ - không phải Phương chủ nói hoa Yêu giới không sống được ở Thiên đình à? Sao ta lại trồng được?

Nhưng ngay sau đó ta lại hơi tiếc nuối, nhìn đám hoa non bị gió thổi ngã nghiêng trước mắt, ta không phân ra được bông nào là Hoa Chân Tâm, bông nào là Cuồng Kết Hôn, còn bông nào Bà đây gặp đồ phản bội?

“Chắc là ngọc lộ của Phương chủ có tác dụng rồi!” Ta thì thầm một câu, ngòi xỏ xuống vổ vổ một mầm cây xanh bé xíu, trong lòng nức nở thổn thức, cảm giác thành tựu vỡ òa như thể cuối cùng đã trồng được cành vàng lá ngọc.

Mầm xanh nhỏ còn đang cúi đầu kêu “Miêu Miêu”, hết sức nỗ lực, hết sức cố chấp.

Cuối cùng là meo meo hay miêu miêu đây, sao ta không phân biệt rõ được nhỉ. Con buồn ngủ kéo tới, ta không thể làm gì hơn là vừa ngáp vừa lò dò quay về phòng ngủ tiếp.

Hoa Yêu giới vốn dĩ không sinh trưởng như bình thường, người đừng để trong lòng.

Ta còn nhớ rõ câu này của Tể Lam.

Chắc là khi đó ta đào nhầm hạt giống, tiện thể mang luôn cả cây meo meo gâu gâu về rồi! Nói tóm lại nó không phải là Hoa Chân Tâm, Hoa Chân Tâm là “hoa” cơ mà, đã là hoa thì tất nhiên phải nở hoa thì mới nói chuyện được rồi.

Những mầm non kỳ quái này, rất nhanh sau đó đã không còn ảnh hưởng gì tới giấc ngủ của ta nữa.

Bởi chúng nó dần dần lớn lên, cũng không còn hò hét nữa.

Ta dốc lòng chăm sóc chúng, định bụng chờ chúng nở hoa thì đem ra bán với giá cao.

Cuồng Kết Hôn thì bán cho câu lạc bộ hâm mộ GODFIVE.

Bà đây gặp đồ phản bội thì bán cho hiệp hội oán phụ của Thiên đình.

Còn Hoa Chân Tâm thì... thì bán cho hình bộ Thiên đình, hay bán cho viện tình báo tư nhân Thuận Phong Nhĩ cũng tốt chán.

Ta chìm đắm trong ảo tưởng ngọt ngào, tưởng tượng tới tháng ngày mình mở một nhà kính trồng hoa, mỗi ngày mặc chiếc váy Đâu Đũa Đỏ thanh nhã, cười thanh lịch ngắm khách qua đường. Nếu như gặp được một mỹ nam cực phẩm như Tề Lam, thì ta sẽ tặng miễn phí cho chàng một đóa “Cuồng Kết Hôn”, còn nếu GODFIVE mà thò chân đến thì, Hừ! Hừ! Hừ!

Để đề phòng tình trạng rối loạn phản ứng sinh lý, ta nên trực tiếp đóng cửa thì hơn...

Không có trách phạt, không có tên Nhị Lang Thần đáng ghét, không có nữ yêu hờ ngược loạn xà ngầu, mỗi ngày ta đều mỉm cười ngủ ngon dưới ánh mặt trời ấm áp.

Ta yêu Thiên đình, đây là tình yêu tha thiết xuất phát từ nội tâm.

Ta yêu ấm áp nơi đây, yêu sự tĩnh lặng nơi đây, yêu sự thoải mái nơi đây, yêu tự do nơi đây.

Tại sao Thiên Thanh và Phương chủ phải lo ta bỏ Thiên đình mà đi chứ? Không, không bao giờ, lý tưởng cả đời của Giang Đậu tiên tử ta chính là tu luyện giỏi giang, trở thành một vị Thượng tiên có tôn nghiêm có địa vị, sau đó sống vĩnh viễn trong cảnh sắc tươi đẹp nơi đây.

Ta thích những thứ xinh đẹp.

Dù không có được, dù không giữ được, nhưng có thể ở bên cạnh, cũng rất tốt rồi.